

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdani na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—

Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglašaji ipd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglašje sprejema upravništvo. Naročnino in oglašje je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.
(Novejše vesti.)

Dunaj 25. Predsednik v ministerskem svetu, pl. Wittek, se je vrnil iz Budimpešte na Dunaj.

Budimpešta 26. Posl. Fran Kossuth, predsednik neodvisne stranke, objavlja, da bo odsihdob zopet »Egyertertes« glasilu stranke.

Madrid 26. Minister za notranje stvari oporeka vesti, da bi bil generalni kapitan katalonski Desjoles demisijoniral.

Carigrad 25. Rusko poslanstvo je zopet protestiralo na turški vladi proti temu, da se dohodki, namenjeni za plačilo ruske vojne odškodnine, porablja v druge svrhe.

Kajiro 25. Polkovnik Makon se je polastil večeraj El-Obeyda v Sudanu. Mesto je razrušeno.

Rim 24. Danes ob 11. uri predpoludne je papež svečano otvoril sveto leto z obredom odpiranja »svetih vrat« v cerkvi sv. Petra. Svečanost se je vršila v okrašenih cerkveni veži, v katero občinstvo ni imelo pristopa. Mnogo povabljenih gostov in rimskega plemstva se je udeležilo slovesnosti.

Vojna v južni Afriki.

London 26. »Reuterjeva pisarna« javlja iz Lourenzo Marqueza dne 18. t. m.: Uradna brzjavka iz glavnega tabora Boereev pri Colensu od dne 16. t. m. pravi: Včeraj o prvem svitu je prišel semkaj davno pričakovani topniški častnik Praetorius ter javil: Čete generala Bullerja so se pomikale proti našim postavitkam na Tugeli. Na sredi je bila velika množica pešcev, ob straneh topništvo, a konjeniki so imeli braniti ozadje. Naši topi so molčali, da bi ne izdali našega položaja. Ko sta se približala dva angleška batalijona na streljaj daljave, so naši začeli streljati. Uspeh je bil strašen. Tedaj je začelo

bursko topništvo ter je spravilo sovražnika, ki je hotel čez most na Tugeli, v nered. Ogenj naših Mauserjevih pušek je porazil Angleže: kakor val, ki je izgubil svojo moč, so Angleži padali in odletali. Zapustili so celo vrsto mrličev in ranjencev, a poskusili še en naskok; zopet so morali nazaj in zopet je ostalo mnogo padlih na bojišču. Angleško topništvo na konjih se je približalo obali reke, a naše poveljništvo Ermelo jih je tako obsulo z metki, da so morali obe bateriji pustiti na licu mesta. Dvakrat so Angleži poskušali pripreči konje, da bi odpeljali tope. Prvikrat se jim je to posrečilo pri enem topu; drugi krat je padlo mnogo ljudi in živine. Angleži so se umaknili v svoj tabor. S pota so neprenehoma streljali na nas ter nas ovirali, da bi se ne mogli polastiti topov. Generala Botla in Trinhard sta bila vedno na najnevarnejših mestih. Ednajst ambulanc je spravljalo mrtve in ranjene Angleže z bojišča, ki je bilo več milj daleč pokrito s trupli vojakov. Poraz Angležev je uničujoč.

Premalo se poznamo!

Na shodu političnega društva »Edinost«, dne 26. nov. t. l., je gospod državni poslanec Spindič, govorec o žalostnem sporu na Kranjskem, izrekel te-le besede: »Na Kranjskem — — — jih delijo načela, tam so ločeni po načelih liberalizma in klerikalizma, dasi ta dva pojma nimata v našem narodu prav nobene korenike, ampak sta to bilki, prenešeni iz tujine«. Možu je videti, da je dobro poučen o teh stvarih, da po svojem dalekovidnem razumu razmotriva stvari, da je pa tudi po svojem stanu in delovanju za narod nabral dosti izkušenj. Zakaj se sovražimo med seboj? Zato, ker se

je nekda tukaj bivajočim očetom kartuzijancem nosila tovore. Kartuzijancev ni več, a osli se plodijo od roda do roda, oni še živijo in pripovedujejo — nekaki tradicionalni slovstveniki — o dobrih, starih časih.

Vekoslava in Vande še ni bilo.

»Kje le ostajata!« se je hudovala gospa nadučiteljeva, a z glasom, ki je zvenel baš dosti diskretno, da ni vsako uho umelo, da je s tem vprašanjem izrekla že tudi odgovor, glaseči se: »Zaljubljena sta, zaljubljeno hodita in radi tega zaostajata.«

»Zgubila se nista, to je gotovo, torej gotovo prideta«, se je oglašila Roza, »bomo že morali počakati ju, da-si nas je gospod osel — slavni potemece slavni kartuzijanski oslov — z svojim i-a-astim: dobrodošli — vabil v notranje prostore.«

Nihče jej ni oporekal, torej je dostavila: »Gospod nadučitelj nas lahko med tem seznanj z zgodovino samostana.«

»Da, da! Prosimo!« smo pritrdili vsi.

Gospod nadučitelj je imel pod nosom jako lepe črne brke; lahko bi si jih torej navihal, kakor imajo navado malone vsi govorniki. No, gospod nadučitelj niti mislil ni na svoje brke, temveč je kar pričel:

»Posedimo najprej na to-le trato! — Tako-le, prav je. Nekdaj je hodil po tem kraju slavni češki kralj Otokar. Prišel je semkaj na lov, kar je

ne poznamo. Tisti besedi: »klerikalizem« in »liberalizem« sti bili že mej nemškimi narodom pred pol stoletjem, predno še smo se Slovenci začeli gibati kakor narod. Kakor pa ima že Avstrija to nesrečo, da caplja za drugimi, tako imamo tudi mi Slovenci to nesrečo, da presajamo osat iz tuje njive na svojo. Taka se je godila tudi s pojmom »klerikalizem« in »liberalizem«; vzeli smo ju iz tujine. Pojdite mej ruski narod, narod slovanski, ki še ni okužen od tujine, kje najde te tam liberalceev in klerikalceev?! Pojdimo na naš slovanski jug, iščimo tam ta dvojni osat! Išče mo ga zastoj! Zaklil je na severu mej našimi Nemei; ti so ga dobili od drugod, ali kar je vspevalo tam, ni bilo primerno za nas. Slovanski rodovi smo povsem drugačni nego drugi. Pošten Slovan je po svojem bitstvu bogoslužben človek in spaja v sebi službo za Boga in domovino. Ako je mej Slovenci dosti takih, ki greše na eno ali drugo stran, vedeti moramo, da so že okuženi po tujem vpljivu.

V Ljubljani sta sedela v gimnaziju v eni in isti klopi Peter in Pavel. Dostikrat sta v kritičnih trenotkih pomagala drug drugemu iz zadrege. Po dovršenih gimnazijskih studijah je šel Peter na Dunaj, Pavel pa v semenišče v Ljubljano. Prve počitnice sta se srečala, a se nista poznala več... »Klerikalceev«, »liberalceev«, ti besedi je že bilo čuti iz njunih ust, a zakaj? Poznala se nista. Ako Pavel ni videl Petra v šenklaški cervi pri službi božji, ga je že obsodil: »Saj liberalci tako ne marajo za Boga in za cerkev«. Ako je Peter videl Pavla v cerkvi pobožno moliti, ga je že obsodil: »Saj to je klerikalen hinavec, danes moli tako, a lansko leto sva še skupaj pela podoknico X-ovej gospici«. Obsodba je storjena, trden zid je postavljen mej obema: sprave ni nobene več! Ali Peter vendar še ni bogotajec, Pavel pa še tudi ne svetnik.

v dokaz, da je bilo tukaj nekda več zverjadi, nego dandanes, ko skoraj niti poštene veverice ni več.

Otokar je hotel ustreliti velikega jelena; ker pa ta ni hotel čakati, temveč je drvil vedno dalje in dalje, je Otokar hitel za njim, o tem pa zgubil svoje spremstvo in je jako opešal. Baš tukaj nekje je rekel: »Vrag po jellenu!« Legel je v travo prav kakor mi, in je trdno zaspal. Ko se je zbudil, našel je pod svojim plaščem — zajeca, ki je tukaj iskal in našel varno zavetje.

Zajec je usodna zverina — vedno pomenja nesrečo.

Kralj je poznal to bajko; bahjeveren sicer ni bil, pa vendar — za vse slučaje, da se izogne vsaki morebitni, po tem zajecu prerokovani nesreči — je dal na tem mestu sezidati samostan, imenovan po zajecu: Zajčki samostan.

Kralju Otokarju ni bilo pomagano; zajčje prerokovanje je bilo premočno; kmalu ga je doletela nesreča v vojni; podlegel je, on, slovanski kralj, nemškemu, zgubil življenje — zgubil dežele... Sicer sta pa že tukaj gospica Vanda in gospod Godina, lahko vstopimo torej.

Držala sta se za roke; obrazi so jima goreli — seveda od hitre hoje; no, Vanda je izpustila Vekoslavovo roko, stopila k Slavi, jo poljubila in Slava je vzdihnila:

»Ubogi kralj!«

P O D L I S T E K.

13

Zajčki samostan.

Potopisna novela.

Spisal: Ivan Gromozenski.

Med kurami se je sukal prostoru razmerno majhen vaški petelin z svetlim perjem, ki je parkrat zakikirikal za nami, kar pa smo ponosno prezirali.

Cesta se je malo zavila na desno — z cesto tudi dolinica.

Pred seboj smo zagledali sivo zidovje, ki je zapiral pred nami vso dolinico. Fantastično štrli v zrak in daje rahlemu vetriču prilike, da se zaletavaje udeležuje podiranja, ki je tu polagoma, a vstrajno vrši čas zoba.

Storili smo še par korakov, a gospod nadučitelj je rekel: »Smo že tukaj!« — in stali smo pred vratni — Zajčkega samostana.

Mislil sem, da za temi vrati ni živega bitja — a že mi je dokazoval mojo zmoto pošteno glase: »I-a, i-a!«

Ob enem se je prikazala pri vratih siva žival, z dolgimi ušesi in črnim križem čez hrbet ter nas gledala.

»To je samostanski osel«, je gospod nadučitelj predstavljal dolgouhateža.

»Potomec je one slavne oslovske rodbine, ki

Prišla sta v stanovsko službo slučajno v isti kraj. Sošolea, ki sta pred malo časom še delila britkosti šolskih nadlog, se sedaj, kakor svobodna moža, skoro ne pogledata več. In vendar imata tako lepo nalogo, delati vsaki po svojem stanu za boljše stanje in lepšo bodočnost tlačnega naroda svojega, naroda, ki ne pozna njune razlike: »klerikalec«, »liberalce«. Kakó lepe sádove bi obrodilo skupno delovanje dveh mladih, čilih močij! Ako Peter zida, Pavel podira; zida Pavel, podira Peter, narod pa trpi, ta borni narod, ki stavlja toliko up nja v svoje nadobudne sinove! Ne poznata se in ne zavedata se svoje naloge in to je najbolj žalostno! Mal narodič smo, malo imamo sinov, ki se bore z uma svetlim mečem; še ti se prepirajo mej seboj, mesto da bi skupno delovali za blagor tlačnega rodu! Difficile est satyram non scribere, ali reči moram: ne vidite-li, kako nas tlačijo in zapostavljajo povsodi? Ne vidite li, da smo bili nekelej narod, ki je štel milijone? Gori proti severu se je raztezalo domovje naše, govoril jezik naš, sedaj smo zóženi na malo število: kjer smo nekelej gospodarili mi, tam so sedaj naši grobovi! Ali takrat smo spali in ni nam bilo zameriti, sedaj pa bdimo, ali naj bdimo za hitrejšo propast? Avstrija je na preporodu; vsi narodi so složni, ker čakajo imenitnih dogodkov; mi Slovenci pa — se koljemo. Niti tega se ne bojimo, da nas odločilni trenotek utegne najti nepripravljeni! Proč s tujim plevlom! Rama ob rami delajmo za muko trpni narod svoj in blagoslovljeno bo delo naše za — Boga in domovino! Kranjski župnik.

Politični pregled.

TRST, 27. decembra 1899.

K položaju. Z desne povdarjajo z velikim zadoščenjem in tudi z leve potrjajo to se svojim srditim mahanjem po vseh strankah na desni — so sebnó pa po Poljaki — da je glavni moment sedanjega položaja v tem, da so se stranke na desni stisnile zopet in da so se vsi poskusi baš na to stran izjalovili popolnoma. Da se nemška jeza ljuto valovi, je naravno, kajti vsi nemški računi za bodočnost niso sloneli na drugem, nego ravno na — razcepitju večine. V ta cilj so bili naperjeni vsi naporí levičarskih zakulisnih intrigantov, z ozirom na ta cilj je tudi grof Clary dobival direktivo od prijateljev, ki pa niso bili njemu prijatelji, ampak sebi. In ker so v teh računih bili baš Poljaki prvi element, ki naj bise odkrhnili od večine, in ker se Nemei prav gledé Poljakov vidijo popolnoma prevarjene v svojih nadah, je istotako naravno, da si glavni curek jeze usiplje nanje. Klasično pa je to, da mej drugim mečejo Poljakom v obraz tudi — »tarnopolsko moralo«, o čemar ni umeti družega nego nepoštenje v trgovinski praksi in sleparsko izkoriščevanje siromašnih in nevednih slojev. No, v to treba res prav židovske nesramnosti, da se levičarske novine zgražajo na »tarnopoler Morál!!«

Prišli smo najprej na precej veliko dvorišče, kjer je že znani osel opetovano zarigal.

Nekak tajinstveni hlad nas je objel; razpokano in deloma razrušeno zidovje nam je kazalo z neko ironično samozavestjo svojo starost, kakor da bi hotelo reči:

»Še ni bilo ni vas ni vaših pradedov, a jaz sem že stalo; in ne bo več ne vas, ne vaših potomcev, a jaz bom še stalo, ker mene ne zmora ista smrt, katere se vi bojite; mene grize zob časa — čas me ugónblja.«

Ves pot se je zrealilo na obrazih naše družbe le veselje, neprisiljena, naravna brezskrbnost; zdaj so pa obrazi postajali resni in sicer najresnejši oni, ki so prej kazali največje veselje.

Najbolj se je je spremenila Roza. Obraz ji je postal bled, ustnice je tiščala jedno na drugo, niti besedice ni spregovorila. Hotel sem zaslediti vsaj v očeh kakov pojav prirojene ji šegavosti, a zastonj; obrnila se je od mene in zginila z nadučiteljevimi — zmenili smo se namreč, da ne pojdemo skupno po razvalinah, ker bi si morda z govoričenjem preprečevali utise.

Vanda se je oklenila Vekoslava; še je gorela v obrazu. Govorila nista nič, gotovo sta zato več mislila ter težko prenašala našo navzočnost. Zavila sta jo krog zidu, obraščenega z boršljanom, in zginila mi izpred oči. (Pride še.)

Kdo pa je zanesel to morálo v Galicijo?! Kdo je s to morálo slekel ubogo ljudstvo do nazega?! Kdo je tisti, ki je gospodar žetve že tedaj, ko kmet še le orje? Mar niso to Židje? Mar niso baš krivonosí zaščitení nemško-liberalne stranke upropastili Galicijo?! Nemško-liberalne novine naj bi le lepo molčale o »tarnopolski moráli«. No, zašli smo nekoliko. Povedati smo hoteli le, kako Poljaki niso hoteli napraviti Nemeem te usluge, da bi razgnali večino in da bi nastavili svoje hrbte, preko katerih bi se Nemei dvignili v vladno sedlo; hoteli smo reči, da prav to srdito zmerjanje na Poljake dokazuje, kako trpko je razočaranje v strankah levice.

Istotako so sedaj tudi nemški katoliki izjavili, da se jim čisto nič ne mudi iz zavetja večine v tisto neprijetno položnje mej razjarjenim narodom češkim in liberalnimi sovražniki na levice, da se jim nič ne mudi, da bi kakor zrno zašli mej dva mlinska kamena. Konečno je izjavilo tudi češko veleposestvo v posebnem komunikatu, da zvezo strank na desni treba ohraniti neporušno, ki se je prav v zadnjih hudih parlamentarnih pretresljajih pokazala kakor jedina stalna in trdna točka.

V kolikor poznamo slednjič razmere in mišljenje v naši Slovanski krščanske narodni zvezi, moramo soditi — da si treba reči, da nimamo nikakega podatka od avtoritativne strani — da bodo tudi ta skupina vztrajala na svojem dosedanjem mestu na desni. Mi se nočemo upirati temu, a to bi se svetovali prav nujno — prosimo, ako smemo — da bi naša delegacija, v zmislu Krekovihih izvajanj v proračunskem odseku, zahtevala, da bi slavna večina nasproti nam Jugoslovanom enkrat začela zlato svojih načel zamenjovati v drobiž praktičnega izvajanja.

Da je večina ostala intaktna, potrja tudi »Information«, ki piše: »Najvažnejši dogodek večeršnjega dne (20. decembra) je utrjenje večine. S tem je dana podlaga za nadaljnji politički razvoj stvari. Ministerstvo, ki bo sledilo Wittekovemu, bo imelo tu dragoceno začetno točko.

Vojna v južni Afriki. Mej telegrafičnimi poročili so čitatelji dobili poročilo od burske strani o katastrofalnem porazu, ki so ga Angleži doživeli ob reki Tugela, hoteči izsiliti si prehod preko te reke. Ne treba praviti, da se z vsakim takim porazom Angležem rapidno manjša nada do konečne zmage njih orožja, kajti ti zaporedni porazi delujejo pogubno na tri strani. V prvo: število angleških bojevnikov — zlasti častnikov, in to je velike važnosti, pada nerazmerno veliko — se krči; v drugo taki porazi delujejo demoralizovalno na vse vojaštvo; in v tretje vspodbujajo iste sovražnike Anglije, katerih je mnogo po vsej južni Afriki in ne najmanje v angleški koloniji Kapland. In baš ta okolnost postane morda usodna za angleško gospodstvo v Afriki sploh. In res se glase poročila tako, da se ustaja v kaplandski koloniji širi bolj in bolj. Angleži hote sedaj tolažiti sebe in slepiti druge z stotisoči vojakov, katere hočejo še poslati v južno Afriko. Zastonj, vojaški krogi Evrope se jim smejejo. Na papirju je lahko sestavljati divizije; a drugo je v praksi dobivati dobrih vojakov. V južni Afriki imajo Angleži sedaj kakih 60.000 mož, kakih 24.000 jih je mejpotoma. S temi bi morali še računati, nikakor pa ne z nadaljnjimi, katere treba še le nabrati in vežbati. Le-ti ne bodo delali mnogo skrbi burskim vojskovodjem.

Domače vesti.

Dr. vitez Kindinger, bivši minister pravosodja, se je dne 24. t. m. zvečer vrnil v Trst. Pravijo, da bo zopet imenovan predsednikom višega deželnega sodišča v Trstu.

Zaroka. Gospod Zdenko Vrbka se je zaročil z gospico Marijo Šorlijevo. Bog blagoslovi!

Imenovanja. Deželno višje sodišče za Primorje je imenovalo pravna vežbenika Alberta Moschenija in Mateja Segallo avskultantoma, in sicer prvega v Trstu, drugega pa v Rovinju.

Priznanje dru. Dittrichu, zdravniku parnika »Berenice«. Tržaška zbornica zdravnikov je v zadnji svoji seji soglasno izrekla dru. Dittrichu svoje priznanje na požrtvovalnosti in izredni

znanstveni usposobljenosti, ki jo je pokazal o pri-
liki kuge na parniku »Berenice«.

Občinske volitve v Boljunu. Iz Boljuna nam pišejo dne 21. decembra: Ker je e. kr. namestništvo bilo uničilo naše občinske volitve, kiso se vršile meseca avgusta t. l., smo imeli dne 18., 19. in 20. ponovne volitve. V drugem in tretjem razredu so bili naši kandidati jednoglasno izvoljeni. Italijani, videči, da so v teh dveh razredih v veliki manjšini, so se vzdržali glasovanja. Na volišče so sicer prišli, ali vrnili so se zopet vsi poparjeni, ne da bi bili glasovali. Zato pa so v prvem razredu napeli vse svoje sile in so nas res nadvladali za 7 glasov, v kar so jim pripomogli Boručani, ki so nas izdali, vrgši pod noge pošteno zadano besedo. Prav v prvem razredu smo bili do sedaj najčvrščeji, ker so Boručani, ki odločujejo v tem razredu, vsikdar jednoglasno glasovali z hrvatsko stranko. V zadnji čas je mej Boručani navstalo neko nesporazumljenje; to se je pokazalo že meseca avgusta, vendar jih je bila tedaj še večina z nami. Minolo nedejjo je obetalo 15 volilcev pred drom. Trinajstičem, drom. Kureličem in župnikom Hradekom v Borutu, da v sredo bodo v prvem razredu glasovali z hrvatsko stranko in da iz svoje srede izberejo 4 kandidate, katerim je pritrdila tudi naša stranka. Od nedelje do srede pa je veter — bržkone iz Poreča — popihal te glasove in večina Boručanov so vrgli svojo pošteno besedo pod noge, združili se z Italijani in so na ta način v prvem razredu usilili 5 pristašev italijanske stranke, jeden izvoljenih pa je naš. Mej temi izvoljenimi je tudi najradikalnejši Italijan, ki se nahaja v občini, Ivan Fabian iz Piza. Oni, ki so glasovali zanj, ne morejo trditi, da so pristaši slovanske stranke.

Tu pa treba tudi povdariti, da minole sobote je bil v Pazinu dr. Cleva iz Poreča, a hkratu je bil tam tudi Ivan Fabian, kjer je ostal do minole nedelje popoldne. Nadalje sta bila poklicana tudi dvojica iz Boruta, ki sta imela sodelovati kakor členu volilne komisije, kakor meseca avgusta, ali oba sta vrnila povabilo, opravičujevaje se, da se ne moreta udeležiti. V II. in III. razredu so prišli le štirje iz Boruta glasovat; v sredo je bil dr. Trinajstič na volišču, ali večina njih niso vedeli, da ljudje se vežejo za besedo, a vol za rogove. Vse to vzbuja opravičen sum, da temu nikakor ni vzrok gradnja kapelanske hiše v Borutu, marveč da je veter popihal iz Poreča, ki je prinesel tudi — evenka. Na volitvi župana spoznamo še bolj prave Slované. Naših je vsakako 13 čvrstih, ki bodo vedeli, kaj je poštenje, kaj značaj!!

Niže ni več možno! Novi list »Narod«, ki je začel izhajati v Gorici, piše v dopisu iz vipavske doline: »Goriški Slovenci smo brezmejno razdraženi; strune so do skrajnosti napete; naš položaj je postal že neznosen. In zakaj vse to? Zavoljo vsakdanjega kruha dveh oseb. Je-li vredno, da se je vse naše ljudstvo vznemirilo do skrajnosti radi dveh lačnih oseb? Ne, ni vredno, in neumni smo, da se damo od dveh lačnežev tako nadražiti drug na družega, kakor se dasta nadražiti psa, ki se prej še nikoli videla nista.«

Da ne bo dvoma, kdo je jedna teh dveh »lačnih oseb«, piše na drugem mestu: »Kdo je dr. Tuma? od kod je? in zakaj se bojuje? Dr. Tuma je Kranjec.....«

Že to, kar smo navedli tu, je dovolj, da mora človek z žalostjo v sreč polagati iz roke — tak list! Ali prihaja še huje. Ko se je dopisnik zlagal, da ni znau vzrok, zakaj je dr. Tuma zapustil cesarsko službo, blati dalje: »Cesarsko službo zapustiti je norost, ker boljših služb v Avstriji ni, kakor so cesarske. Cesarskim službenikom ne pobije toča pridelka, ne vzame jim ga slana, da se celó bolezen in smrt ne, ker njim teče vedno plača, ob toči in slani, ob bolezní in še celó po smrti, ker uživajo njih udove cesarsko plačo. Zakaj je torej dr. Tuma to zlato jabolko, to velikansko dobroto zavrgel? Radovedni smo na vzrok, in ako ta vzrok ni tehten in silno važen, ali pa ako nobenega vzroka ne pove, smo popolnoma opravičeni reči, da je to storil iz lahkomisljenosti! Znano pa je, da kdor je lahkomisljen, ni mož, ni značaj; in tak človek ne more in ne sme biti poslanec, ne deželni, še manj pa državni. Za svoje poslance hočemo imeti može, značaje, ne pa lahkomisljenike in vetrnjake! Drugi e. kr. služabniki se branijo z vsemi štirimi, ako jih hočejo

njih predstojniki vreči iz cesarske službe iz kate-regakoli vzroka; oklepajo se svoje službe kakor s kleščami, in bi skrajni rajši življenje dali, kakor da bi jo zgubili — in dr. Tuma jo je sam zavrzel! Naj pove vzrok, zakaj? Hočemo to vedeti; drugače mu rečemo naravnost, da je lakomisljen. S to besedo lakomisljen je vse rečeno.

O jej, jej, kam ljudi zavaja strast! V vseh narodih in strankah se dogaja in štejejo ljudje celo v zaslugo, če se je kdo odpovedal gotovemu kruhu in morda sijajni karijeri, da se more udeleževati javnega življenja svojega naroda; v nas Slovenceh, pa pišejo o takih možeh tako, kakor — piše goriški »Narod«. Umeje se ob sebi, da je vsakomur na svobodno voljo, da je ali ni somisljenik dra. Tume, in tudi mi puščamo danes politika Tumo čisto na strani, ali v imenu potrebne dostojnosti v političnih bojih je obžalovati takov nizek način pisanja. Kdor je nasprotnik političnih načel dra. Tume, naj jih pobija slobodno; ali takov način boja — mi se sramujemo!

Najhujše pa se nam zdi nastopno: »Zakaj se bojuje dr. Tuma? Bojuje se za vsakdanji kruh, ker nima službe razun deželnega odborništv. Odvetnik še ni. Da se bojuje edino le za vsakdanji kruh, je razvidno iz tega, ker noče popustiti službe deželnega odbornika, ki mu nese 1200 gld. na leto. Naši deželni poslanci, namreč 4 od 8, ki so mu to službo dali, ali 8 od 9, ki so ga za to službo odločili, so tirjali, naj to službo pusti, ker oni, ki so mu jo dali, mu več ne zaupajo, zatorej naj odstopi. To so poslanci storili že drugič v 5 mesecih. In dr. Tuma? On noče odstopiti, in noče iz službe, iz katere ga po pravici tirajo tisti, ki so mu jo dali. On noče pustiti 1200 gold. na leto, akoravno je to službo že zgubil, ker je zgubil zaupanje tistih, ki so mu to službo dali; — tam pa pri e. kr. službi je sam zavrzel 1500 goldinarjev na leto, ne da bi bil zgubil zaupanje svojih predstojnikov, ki so mu bili to službo dali! Tu ga tira javno menenje iz službe od 1200 gld., on pa noče odstopiti — tam pri e. kr. službi pa ga je hotelo javno menenje in volja predstojnikov imeti v službi, on pa jo je — službo od 1500 gld. — sam zavrzel!! Kakšen mož je to? Naj si odgovori vsak, kdor ima še zdravo pamet.

Mi si domišljamo, da imamo še nekoliko pameti in pravimo brez ovinkov: naši domači slovenski boji so pognali na površino že marsikaj umazanega, marsikaj pojav divje strasti in strupenega sovražstva, marsikaj, kar je rezalo v dušo vsakemu rodoljubu, ali kaj tako — nizkega pa še nismo čitali. Možu, ki je to pisal, se vidi, da ima prepričanje, kriterij in nazore v — žepu!! Torej služba odvetniškega koncipijenta ni služba, in odvetniški koncipijenti so ljudje brez službe! Čudo, da mož s prepričanjem v — žepu ne zahteva, da je z odvetniškimi koncipijenti postopati po zakonu za — postopache ne vemo katerega leta!!

In trgovce! Tudi ta je na vse zadnje le postopač brez službe; saj nima gotovega stalnega zaslužka! Kaj še le urednik in zasebni uradnik in delavec?! In če je res, da v nas imajo pravico do poslanstva le ljudje z gotovimi plačami in stalnimi službami, potem prihajamo do logičnega zaslužka, da Slovence smejo zastopati le e. k. uradniki!! Hvala lepa! Morda doživimo danes ali jutri, da bo »Narod« kandidiral kakor v polni meri kvalificiranega zastopnika goriških Slovencev — gospoda Contina!!

Mož se je podpisal Junius Brutus. Nam se dozdeva, da se je zapisal, kajti primernejši bi bil italijanski podpis: anima brutta!

Mi se ne utikamo radi v prepire, ali kar je preveč je preveč! Na take nizkosti je težko molčati.

Blag namen, plemenit čin. Velečastiti gosp. župnik Ivan Martelanc na Proseku se je na sveti dan pri veliki maši spomnil v svojem cerkvenem govoru dijaške kuhinje v Trstu ter je priporočal isto v splošno podporo, naglašuje posebno, koliko bi morali ubogi okoličanski dijak trpeti v zimskem času, ako bi ne dobili v mestu krožnik gorke juhe. Naj bi tudi drugi gospodje z lece doli priporočali ta prepotrebni zavod, vsled česar bi se tudi ljudstvo jelo bolj zanimati za-nj. Na sveti dan je običaj, da ljudje pri sv. maši opravljajo neko darilo svojemu duhovnemu pastirju. Ves dar, ki ga je g. župnik prejel to pot, je doležil v dar dijaški kuhinji v Trstu. Za ta pleme-

niti čin naj mu bude izročena na tem mestu presrečna zahvala.

Kako dolgo še?! Mestni svet tržaški ima noč sej. Kakor zadnja točka pride na vrsto »Dovoljenje potrebne svote za zidanje ital. otroškega vrta v okrožju Boshetta«. Mi ne dvomimo ni malo, da »slavna« vlada nima nič proti temu, ali kakor davkoplačevalci smemo vendar vprašati: kako dolgo bo še trpelo to? Če sme mesto radi par italijanskih in — slovenskih otrok kar zidati nova in draga poslopja za laške zavode v okolici, menimo, da bi vendar lahko kje dobili koga, ki bi povedal že enkrat, da tudi slovenski mestni davkoplačevalci imajo pravico do šole.

Ne tako! Pišejo nam: Neki oče ima svoje otroke v šoli »sv. Cirila in Metoda« pri sv. Jakobu. Ta oče pravi javno, da on ne bo silil svojih otrok govoriti slovenski! V šoli naj le govore slovensko, na ulici pa da treba — laški! Za danes ne besede več, ali pazite očetje, drugače bomo govorili z — vašimi imeni!

»Ne tako«

Iz Bosanske Dublee nam pišejo: V nas je trajalo krasno jesensko vreme vse do predzadnjega zimskega mraza, ki je, kakor čitamo, po vsej Evropi hkratu nastopil. Sedaj imamo precej snega in hud mraz, tako, da ne moremo iz hiš. Kar nas pa največ straši, je to, da tu že par mesecev razsajajo koze, ki zahtevajo marsikatero žrtev, osobito mej mladino. Naseljencev iz vipavske doline nas je tu pet družin, ki se precej dobro vzdržujemo, le škoda, da je navedena bolezen nas obiskala tudi nas. V neki hiši so bile že tri žrtve: umrla sta dva odrasčena in eno dete! Vlada nam je poslala zdravnika, ki po dvakrat na teden obiskuje bolnike, kar menda nikakor ni preveč.

Sprejmite iskren pozdrav in voščilo za novo leto! Z Bogom.

Še enkrat: Buri in Angleži. Iz delavskih krogov nam pišejo: V sobotnem izdanju »Edinosti« sem čital prevod članka iz nekega zagrebškega lista, v katerem pisec proslavlja srčnost, vstrajnost in energijo junaških Burov. Člankar pravi, da se kaj takega še ni dogodilo, da bi tako mal narod, kakoršen so Buri, tako junaški premagal tako mogočnega sovražnika kakoršen je danes Anglež.

Kakor dotični člankar, tako se tudi jaz čudim maloštevilnim burskim junakom; a v tem nisva sama, kajti ves svet je presenečen po neustrašnem nastopanju zatiranih Burov.

Kar je razlike med mano in člankarjem om. lista, bi bilo to, da jaz poznam še drugih junakov, ki so še v manjšem številu znali premagati mogočnega in za one čase celo nepremagljivega nasprotnika! Koliko je namreč malone vsa Evropa trpela nekdanj od nepremagljivih Turkov! A naši krvni bratje Črnogorci so jih v raznih bitkah uprav junaški naklestili in premagali?!

Da pa ne gremo tako daleč, nam je dovolj, ako se spomnimo leta 1848. in naskoka italijanskih brodov na Barkovlje! Barkovljani niso bili tedaj, kakor niso danes, vojevit narod, a so Lahe prav možato odbili in jih pognali celo v beg!!!

Toliko sem želel napisati v pojasnilo gospodu, ki je spisal članek: »Učite se streljati«, ki pa — vsaj za sedaj — ni vedel povedati: čemu je tak naslov! Delavec.

Govorite slovenski!! V Trstu je neki obrtnik-Italijan. Ta obrtnik ima neč drugim tudi enega delalca Slovence-narodnjaka. Ta Slovenec je od gospodarja celo spoštovan, ker je priden in — ker zna govoriti slovensko. V omenjeno obrtnijo prihaja veliko število slovenskih služkinj, ki pa, z malimi izjemami, govoré vse — italijanski! One redke, ki so tako pametne, da se poslužujejo svojega slovenskega jezika, so primorale lastnika Italijana, da je vzel Slovence na delo! Pomislite sedaj, kaj bi bilo, ko bi vsa naša dekleta govorila povsod le svoj materini jezik! Bi-li ne bili gospodarji siljeni najemati si slovenskih ljudi, ki bi ob enem opravljali posel tolmačev med gospodarji in slovenskimi strankami?!

(Kaj bi še le bilo, ako bi vsi trgovci po slovenskih pokrajinah jeli vršiti svojo narodno dolžnost in dopisovali izključno slovenski, kakor jim kliče mo mi vedno in vedno, ali — Bogu bodi po-toženo — naši kliei so bili dosedaj glas vpijočega v puščavi! To vprašanje je tako važno, da se bo-

mo morali zopet in zopet pečati z njim, tako dolgo, da bo — bolje. Op. uredništva.)

Pustimo torej Lahe, naj oni govoré svoj »dolee si«, mi pa govorimo svoj sladki slovenski jezik! Le tako bo spoštovan naš jezik in mi žujim, ki smo njega nositelji.

Da pa ne porečete, da »pikamo« samo nižje sloje, priznavamo, da je tudi višjih in celo akademično izobraženih gospodičev in potem tudi gospic, ki o vsaki mogoči priliki govoré v blaženi laščini, kar ne daje posebno lepega izgleda nižim slojem ljudstva, kakor priča ta-le slučaj.

Te dni sem bil v kavarni, kjer sem sedel pri mizi, kjer je bil tudi neki naš na pol probujen delavec. Le-ta mi je začel govoriti v laškem jeziku. Na mojo opazko, da jaz govorim laški le z Lahi, mi je pokazal na neke gospode Slovence, ki so sedeli v bližini in (kakor navadno) govorili laški!! Ostal sem z dolgim K—s.

Pametna beseda. »Novice« zaključujejo nastopno svoj božični članek:

Božične sreče pa naš narod še dolgo ne bo deležen. Naše ekzistence nam ne more vzeti noben patent in nobena naredba. Samo, če se sami zapustimo, smo izgubljeni. Dokler imamo sami vero v sebe, smemo verovati v lepo prihodnost našega naroda.

Domači razpor nam te vere pač ne sme vzeti, samo da ne poseže v kulturni in gospodarski napredek. Razlika v političnem naziranju nas ne sme zadrževati, da bi si ne podajali rok v skupno delo v zgolj narodnih vprašanjih. Žalostno bi bilo, ako radi razlik v nekaterih političnih in organizacijskih vprašanjih ne bi mogli hoditi skupno, kadar gre za korist celokupnosti, za korist naroda. Najhujša izmed vseh nevarnosti, kar jih preti našemu narodu, je ta, da zagazi v močvirje pesimizma, da bi obupaval sam nad seboj.

V to še ni vzrokov. Še smo toliko krepki in že smo toli zavedni in utrjeni, da nam ni treba obupavati. Realnost je sicer velikanska moč, ali realnosti se celokupni narod ne sme udati popolnoma, zlasti ne majhen narod, kajti še le če se odreče vsem svojim idealom, če smatra vse ideale samo za prazne pene, še le tedaj je izgubljeno vse upanje, da prestane strašne viharje, ki pretresajo države in sosebno našo.

Ali v naših sreih živi resnična ljubezen za vse to, kar je združeno z našo narodnostjo, z našo narodno individualnostjo. Vzlie vsem oviram se gospodarski in kulturalno emancipujemo. Počasi sicer ali brez odnehanja polagoma opeko za opeko na našo narodno stavbo. Spravili smo jo že iz tal, začela se je dvigati in kar je doslej narejeno, nam obeta, da stavba sicer ne bo kolosalna, da pa bo trdna in udobna. Le upanja ne izgubiti, vere v lastno moč; potem mora konečno priti tisti srečni in veseli dan, ki ga je v duhu videl jeden največjih naših pesnikov, tisti dan, ko začujemo glas:

Le ustani, borni narod moj,

Do danes v prah teptan;

Pepelni dan ni dan več tvoj,

Tvoj je ustajenja dan.

Zopet štirje! Polagoma tržejo — kazenski paragrafi tisto s peklensko zlobnostjo spleteno mrežo laži, obrekovanja in falzifikacije, v katero so nemška glasila povila vse dogodke, ki so se vršili v Celju povodom — izleta čeških akademikov, da bi nas, Čehe in Slovence, svet videl v luči barbarov in razbojnikov. Dobro ime slovenskega ljudstva so hoteli ubiti. Ubiti — z lažjo. No, hvala Bogu, da je tudi to pot peklenska laž imela krajše noge, nego pa paragrafi kazenskega zakona, ki dohiteva sedaj jednega za drugim od onih resničnih razbojnikov. Resnica prihaja polagoma na dan in danes smemo že reči, da celjski dogodki ne mečejo ni najmanjše sence na naše ljudstvo, pač pa so uprav uničevalni za dobro ime — če ga je sploh kaj imelo kedaj — takozvanega celjskega nemstva. Da, prišla je zopet nadaljna četorica na vrsto. Nje imena so: Scheligo, Bračič, Donau, Wrečer. Dobili so: 6 tednov, oziroma osem dni in pet dni zapora! Kazenske razprave pričajo še le, kako je celjska fanatizovana — maožica napadala in tepla mirne ljudi in rušila in poškodovala tujo last. Pa da bi imeli ti nemški ljudje vsaj toliko moztva v sebi, da bi odkrito priznali svoje čine. Ne, vsi tajé, vsi so bili le nedolžni gledalci, in kjer so bili, so bili le slučajno in proti njih

volji potisnjeni tja. Ti ljudje so sicer veliki oboževalci Bismarcka, ali ko gre za njih kožo, postavljajo tega svojega boga prav temeljito na laž! Bismarck je rekel nekoč, da se Nemci ne boji ničesar na svetu razen Boga, celjski oboževalci njegovi pa kažejo, da se bojé tudi — kajhe!

Božični prazniki in vreme. Nebo nam je te dni prizanašalo. Burja je bila prenehala ž v soboto in v nedeljo je bil uprav krasen dan. V ponedeljek in torek se je sicer pooblačilo in izgledalo je, kakor da dobimo sneg. Vendar je ostalo vse tri praznike ugodno in ljudi je vrvelo po ulicah; zlasti na praznik sv. Štefana pa je bila tudi okolica polna veselih izletnikov.

Napad na načelnika obč. straže v Pazinu. Na sveti večer ob 11. uri je stalo več občinskih redarjev pred cerkvijo v Pazinu ter skrbelo za red. Naenkrat se je načelniku straže, 54-letnemu Josipu Mariniču, približal neznavec ter sprožil nanj z revolverjem. Krogla ga je zadela v levo lice ter mu obtičala v vratu, blizu ušesa. Marinič se je zgrudil. Poklicali so zdravnika, ki mu je podelil prvo pomoč ter ga dal z vozom spraviti v tržaško bolnišnico. — Napadalec je ubežal, vendar so ga dohiteli in aretirali. Kdo je in zakaj je storil ta zločin, še ni znano. Stanje Mariničovo je nevarno, vendar je upati, da okreva.

O pripravi na ples je nastal dne 25. t. m. prepir med Jurijem Godino in Antonom Saneinom, obema iz Škedenja. Godina je sledil svojemu nasprotniku na dom ter ga toliko časa zmerjal, da je Sanein zgrabil poleno ter udaril Godino po glavi. Težko poškodovanega so tega-le spravili v bolnišnico.

Tlakarina. Magistrat opozarja lastnike konjev in volov v mestu in v predmestjih, da morajo tekom meseca januarja l. 1900 prijaviti to svojo živino ter priložiti dotični davek.

Lastnike hiš opozarjamo, da je trebalo že do 31. oktobra t. l. predložiti e. kr. davčni administraciji spiske o hišah, v katerih stanujejo sami, ali so jih pa oddali v najem. Dotične obrazce je dobiti na davčni administraciji. Mnogo davkoplačevalcev še do sedaj ni izpolnilo te svoje obveznosti. To treba storiti čim prej, sicer bi zapadli kazni.

Hrvatska elitaonica u Mihotićih priredi v nedeljo dne 31. t. m., na Silvestrov večer, zabavo. Vstopnina 1 krono za osebo. Začetek ob 7. uri zvečer.

Pevsko društvo »Zvon« na Opčelnah bo imelo svoj občni zbor dne 31. t. m. ob 6. uri zvečer v svojem prostoru.

Vabilo na naročbo. Ustanovili smo list »Der Süden« z namenom, da ž njim tolmačimo težnje in potrebe slovenskega in hrvaškega naroda širši javnosti. Slovenski in hrvaški časopisi se čitajo po večem samo v domovini, zato živo potrebujemo lista v nemškem jeziku, v katerem zbiramo to, kar je potrebno, da izvedo širši krogi.

»Der Süden«, ki izhaja poldrugo leto, sedaj po trikrat na mesec, in ga želimo čimprej razširiti v tedin, ustreza temu namenu, in ogibaje se žalostnega našega razpora v domovini, zastopa stremljenje našega naroda v celoti ter podpira tako v jedni skupini zbrane slovenske in hrvaške poslanece državnega zbora v njih delovanju. List je prinesel že lepo število člankov in vsakovrstne, širši javnosti namenjene tvarine, katere bi ne bili mogli sicer v nikakem listu prijaviti. Že to samo opravičuje njegovo potrebo. Posrečilo se nam je list spraviti tudi v visoke in odločilne kroge, in uverili smo se, da se tu uvažuje.

Dasi torej list, pri katerem se brezplačno deluje, ni v prvi vrsti namenjen domačim krogom, vendar nujno potrebuje podpore iz domovine, da si zagotovi skromna sredstva svojega obstanka. Politični časi so jako kritični, in zato tembolj potrebujemo glasila, s katerim govorimo z odločilnimi krogi tudi v dobah, ko nas politična zmedenost ovira potezati se za narodne svetinje osebno in z živo besedo.

Dev »Süden« stane za vse leto 4 gld. (8 kron), za pol leta 2 gld. (4 krone).

Naročila in naročnino pošiljati je upravištvo: Dunaj, I. Plankengasse 4.

Na Dunaju, decembra 1899.

Veseli in žalosti. Ivan Krelbelj z Grete se je včeraj popoldne v več družbi vračal iz neke gostilne na Belvederu. Mladim ljudem je bila pijača razgrela živce, začeli so se pripraviti in Krelbelj

je o tej priliki dobil z nožem tri nevarne rane. Spravili so ga v bolnišnico, kjer ga je zvečer zaslislala sodna komisija. Zločince iščejo.

Nevesta v plamenu. Gospica Marija Martinič je dne 23. t. m. pripravljala na ognjišču svojega stanovanja, v ulici S. Nicolo št. 9., voščilo za pod; na enkrat se je unel tepentin, ki je bil v dotični zmesi, ter užgal obleko dekleta. Klicala je na pomoč in neka soseda je vrgla čeznjo dežo, o čemer se je sama znatno poškodovala. Poklicali so po telefonu predsednika društva »Igea«, dra. Marcusa, ki je ponesrečenki podelil prvo pomoč. Gospica se nahaja v veliki nevarnosti. Dogodek je tem žalostnejši, ker je imenovana gospica zaročena ter bi se bila imela poročiti te dni.

V bolnišnico so spravili te dni 31-letnega železniškega delavca Ivana Grudna iz Nabrežine. Burja ga je bila vrgla ob tla, o čemer si je zlomil ključnico. 51-letni tesar Vincencij Naccari je delal v ladijišču S. Marco ter padel z ladje 15 metrov globoko. Poškodoval se je zunanje in znotraj. Tudi tega so spravili v bolnišnico.

Samorilec. 63-letna šivilja Antonija Collesa iz ulice Ricorta št. 10 je dne 25. t. m. izpila količino fenilne kisline. Žalostne gmotne razmere so jo prisilile v to. Vendar je zdravnik dr. Temesta prišel še o pravem času ter jej je rešil življenje. — Rešili so tudi 58-letnega Ivana Miotta iz Serravalle na Italijanskem, ki je istega dne pri svetem Andreju skočil v morje. Tudi njega je revščina gnala do teka nesrečnega koraka. Rešilec mu je železnični uslužbenec Ivan Vodopivec, ki je nesrečnega izročil redarstvu. — Alojzij Maffei, prodajalec dežnikov, se je istega dne ustrelil zavoljo neozdravljive bolezni. Zdravnik društva »Igea« je zamogel le še konstatirati smrt.

Loterijske številke, izžrebane dne 23. t. m.:

Dunaj	66	15	79	77	70
Gradec	12	41	49	18	63

Brzjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Dunaj 27. Predsednik v ministerskem svetu dr. Wittek je bil danes predpoludne vsprejet v avdijenci pred cesarjem.

Praga 27. Praški »Narodni Listy« pravijo, da sedanje ministerstvo odstopi bržkone že v januarju. Temu da bo sledilo na pol parlamentarno ministerstvo, katero bo še le pripravljalo pot pravemu parlamentarnemu ministerstvu. To poslednje da se bo opiralo na zvezo strank.

Vojna v južni Afriki.

New-York 26. Reuterjeva pisarna javlja: Amerikanski listi prinašajo potrjena zatrdila, da je med Fenijej v različnih krajih Združenih držav organizacijsko gibanje, kateremu je namen, da bi Fenijej udrl v Kanado, da bi s tem koristili Boereem.

Modder River 27. Streljanje topov, pretrgano od časa do časa, je trajalo danes dalje na obeh straneh. Kroglice Boereev so padale preveč na kratko.

London 27. Kraljica Viktorija je včeraj povabila udove in rodbine v južni Afriki službujoče garde na božičnico združeno s pojedino v St. Georges Hall v Westminsteru. Na slavnosti sta bila navzoča kraljica in ves dvor.

London 27. Reuterjeva pisarna javlja dne 20. t. m.: Dan na dan se množe dokazi široko razširjenega ustaškega gibanja v kapski koloniji, v katero gibanje so zapleteni tudi trije člani kapskega parlamenta. Jeden teh členov je pred 200 osebami izročil zastavo svobodne države Oranž poveljniku boerskemu in je o tem izrekel nado, naj poveljnik nosi to zastavo do slave in zmage. O nekem drugem členu kapskega parlamenta je znano, da se je javno izrekel za sovražnika. Sinove in hčere jednega družega člana je bilo videti v barvah svobodne države Oranž.

Velika zaloga solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljelma Dalla Torre v Trstu

Trg S. Giovanni hiš. št. 5 (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo!

Zaloga vina F. PETECH

TRST. - Via delle Pošte št. 10.

Istrska in dalmatinska vina iz najslovesnih kleti. Cene brez konkurence, blago pristno in najboljšo kakovosti. Istrsko novo fino 30, boljše 32. Dalmatinsko fino 30, Opolje novo fino 32 v vsakej množini v sodčkih in buteljkah od litra naprej franko na dom na katerikoli kraj mesta. Izven mesta franko užitninskega davka. Naročbe v zalogi ali s pošto dopisnico.

Popolno novi, v prvič razstavljeni

MEJNARODNI PANORAMA

TRST - Borzni trg 14 - TRST

Od 25. decembra do 1. januarja:

PETROGRAD, glavno mesto Rusije.

Cerkve, poslopja itd.

Vstopnina 20, otroci 10 kr.

Dobiva se povsod!

Najboljše voščilo (biks) svetá je Ciril-Metodovo voščilo.

Dá brez truda hitro najlepši buk.

Kdor hoče obdržati usnje mehko, bleščeče in trpežno voščilo, naj kupuje samo Ciril-Metodovo voščilo.

Ivan Drufovka v Gorici

Podružnici v Sežani in Komnu.

Zaloga vsakovrstnega usnja.

Ceniki trgovcem zastoj in franko.

Zahtevajte povsod!

Nikolaj Terškan!

trgovec v Ljubljani

priporoča ob pričetku sezone svojo **izborna kisló zelje v sodčkih po 200, 100, 50 in 25 kg.**, kakor tudi sveže zelje v glavah.

Pri sodčkih po 200 in 100 kg. se računi brutto za netto, pri pošiljki po 50 in 25 kg. pa se plačajo prazni sodi po 70 in 50 kr. Posebno priljubeno za večje rodbine in gostilničarje!

Cene brez konkurence.

Slavno občinstvo!

Podpisani naznanjam, da sem odprl svojo gostilno

„Società d'Almisa“

v ulici St. Caterina št. 2

kjer točim izvrstno dalmatinsko vino iz lastnega pridelka iz Podstraee pri Olmišu po 36 kr., izven gostilne po 34 kr. liter. — Gorka in sveža jedila so vedno pripravljena. — Prodaja tudi vino po pogodbi od 10 litrov naprej.

Za obilen obisk se priporoča

Ivan Tomasović
gostilničar.